

[Inger Gautier Schmit.]

Og dersom man i Dag spurgte de Mænd, der har foretaget den store Valutaændring, om de, hvis de havde vist, at den store Sænkning i Sterling vilde blive saa kortvarig, vilde have foretaget denne Kroneændring, mon de saa ikke, hvis de vilde granske deres Hjerter og Nyrer, vilde svare, at de ganske roligt vilde have ladet Tingene gaa deres sunde og naturlige Gang, saaledes at de overordentlig store Vanskeligheder, vi nu staar over for, nemlig en ændret Kronekurs og dermed Landbrugets stærke Modstand mod denne Ændring, dette overordentlig vanskelige Dilemma, kunde være undgaaet? Thi en Ting maa vi jo være klar over her: hvis der paa dette Punkt kommer et Brist i Borgersindet og i Samfundssindet hos en betydelig Del af Landets Borgere, fordi de synes, de har faaet en daarlig Behandling af det øvrige Samfund, saa har man selv været ude om at rejse en Krig paa det Spørgsmaal, og dette kunde have været undgaaet. Saa er det ret misforstaaet, synes jeg, at man staar op her og roser Regeringen paa dette Punkt; thi der er jo noget, der hedder, at hvis man saar Storm, høster man Storm, og der er i dette Tilfælde dog Tegn i Tiden, som ikke er rigtig betryggende, og som jeg ikke kan se paa uden med stor Bekymring.

Jeg haaber dog, at Regeringen i Forstaaelse af Sagens overordentlig store Alvor vil betænke sig vel, før den skrider til Handling. Det kan ikke nytte at fortsætte med den forkerte Landbrugspolitik, der er ført i den sidste halve Snes Aar. Et Erhverv kan ikke i det lange Løb finde sig i, at den siddende Regering gennem sin Presse bibringer Byernes Befolkning den Opfattelse, at det er dem, der ved deres Skatter og Ydelser i væsentlig Grad bærer Landbrugets Byrder. Der er ingen som helst Mening i, at Regeringen ganske pludseligt, uden forudgaaende Forhandling med nogen, ændrer Kronekursen og derved forringer Landbrugets Indtægt fra den ene Dag til den anden og saa, naar Landbruget beklager sig over dette og Tabet skal udlignes, gennem Pressen og ved Møder bibringer Byernes Befolkning den Opfattelse, at det er det umættelige Landbrug, der altid er utilfreds og altid klager, som nu igen skal have Tilskud. Ethvert Barn kan forstaa det. Det er jo saa let at forstaa, blot man vil.

Jeg tvivler ikke om, at Landbrugsministeren havde ønsket en anden Kurs i saa Henseende, men muligvis er han blevet overstemt fra den anden Side i Regeringen. Jeg beklager, at dette meget vanskelige Spørgs-

maal er uløst. Der vil nemlig ikke kunne ske noget mere uheldigt for Danmark, end hvis alt dette foraarsager en formindsket Ydelse fra Landbrugets Side. Det vil saa sandelig ikke alene komme til at skade Landbrugets, men ogsaa i højeste Grad det øvrige Lands økonomiske Velfærd. Der er jo statistiske Tal, der viser, at Produktionen er nedadgaaende og langt fra opadgaaende, og det vil sikkert ikke bedres i den kommende Tid.

Der er nogle Røster, der begynder at hviske ganske sagte om, at Kaffetolden muligvis vil se Dagens Lys igen. Jeg vil gerne have en Bekræftelse fra den højtærede Finansminister af, at dette ikke har noget paa sig. Det var en ret betydelig Indtægt, Staten derigennem fik, ca. 20 Mill. Kr., og jeg kan godt forstaa, at de 20 Mill. Kr. er særlig tillokkende for Finansministeren, der naturligvis spejder efter Skatteobjekter. Jeg vil dog alligevel for danske Hjems Skyld bede om, at denne Skat lades uanset ved de eventuelle Planer, man har for Fremtiden, thi det er, synes jeg, en meget kedelig Maade for Staten at tage Penge ind paa.

Skønt jeg i Almindelighed ikke vil opmuntre til yderligere Beskatning, maa jeg over for den højtærede Finansminister sige, at der kan muligvis være andre Omraader, som endnu ikke har været prøvet til Bunds. Jeg vil som Kvinde, der iagttager, hvordan Kvindeverdenen lever sit Liv, pege paa et bestemt Omraade og nævne et Ord, som Mændene maaske slet ikke tør nævne, nemlig det, som hedder Kosmetik. Det er en oprindelig lille Fabrikation, som efterhaanden har antaget saa formidable Former, at der sikkert her er et og andet at hente. Naar jeg ser paa alle disse gyldenblonde og æblekindede Kvinder med karmoisinrøde Munde og rødakerede Negle, saa kan jeg sige mig selv, at det maa være mange Penge, der gives ud til Kosmetik.

Det er mig aldeles ufatteligt, at vi i vort sunde nordiske Samfund kan udvikle os mere og mere eksotisk i vor Smag for disse Ting. Den eneste Forklaring, jeg kan pege paa, er den, at det tiltaler Mændene i vort Samfund, hvilket ikke tjener til deres Ære. Hvis Mændene havde den sunde Sans i Behold, som danske Mænd tidligere har haft, vilde de dog sige: Maa vi bede om det ægte fremfor det uægte. Det gør danske Mænd i det store og hele ikke for Tiden, og derfor blomstrer Kosmetikken, derfor ødsler Kvinderne en Masse af deres surt erhvervede Skillinger paa denne saakaldte Skønhedspleje, denne Unatur, som burde have sit Dødsstød snarest muligt. Hvis Finansmini-